

מ"ת 62114/12/17 - מדינת ישראל נגד חסיין עותמן, עוביידה עותמן, עבד אלעזיז עותמן, סאמר עותמן

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 62114-12-17 מדינת ישראל נ' עותמן(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט מרים אילני
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. חסיין עותמן (עציר) 2. עוביידה עותמן (עציר) 3. עבד אלעזיז עותמן (עציר) 4. סאמר עותמן (עציר)

החלטה

לפניי בקשה למעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

כתב האישום

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס למשיבים 1-3, שהם אחים, עבירות של הריגה וחבלה בכוונה מחמירה. למשיב 1 מיוחסות גם עבירות של החזקת נזק ונשיאת נשק. למשיב 4 שהוא דודם של המשיבים 1-3, מיוחסות עבירות של חבלה בכוונה מחמירה ואיומים.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המשיבים קשרו קשר לתקוף את מרואן עותמן (להלן: המתלון) באמצעות אלות, על מנת לגרום לו חבלה חמורה. בכתב האישום מתואר כי בשעה 00:20 של יום 13.11.2017, הסיע המשיב 4 את המשיבים 1-3 ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה, כאשר הם עוטים על פניהם מסכות ומצוידים באלות, לבית שבו שהה המתלון בכפר אבו גוש (להלן: בית משפחת המנוח). במהלך תקיפתו של המתלון על ידי המשיבים 2-3 והאדם הנוסף באלות, ירה המשיב 1 בבעל הבית, מחמוד ג'בר ז"ל (להלן: המנוח) שירד מביתו למשמע ההתרחשות. למתלון נגרמו חבלות בגוף ושבר באמה.

3. המבקשת טוענת כי מתקיימות בעניינם של המשיבים ראיות לכאורה להוכחת אשמתם בעבירות המיוחסות להם וכן כי מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות שלא ניתן לאיינה בחלופת מעצר. לפיכך, עתרה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם. המשיבים לעומת זאת טוענים כי אין כל תשתית, גם לא לכאורה, לכך שהם היו מעורבים במעשים המיוחסים להם וכי למעשה אין בנמצא כל ראיה הקושרת אותם לאירוע.

התשתית הראייתית הלכאורית

4. כבר נפסק, והדברים ידועים, כי על מנת להיווכח כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של נאשם, על בית המשפט להשתכנע כי יש בראיות הגולמיות שלפניו, פוטנציאל הוכחתי המספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 2202/16 מועלם נ' מדינת ישראל (10.4.2016)). מהימנותן של הראיות תיבחן במסגרת ההליך העיקרי ועל בית המשפט לבדוק את התמונה הראייתית כמכלול (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 133). כאשר קיימות ראיות הקושרות את הנאשם לכתב האישום אך קיים חוסר או חולשה ראייתית, על בית המשפט לשקול חלופת מעצר, כאשר קיימת מקבילית כוחות בין עצמת הראיות, ונכונותו של בית המשפט לשקול חלופת מעצר. זאת, בנוסף למקבילית הכוחות הקיימת בין עצמת המסוכנות לנכונות של בית המשפט לשקול חלופת מעצר, ובלשונו של כב' השופט י' עמית בעניין ניג'ם "אמור מעתה כי על בית המשפט להתחשב במשולש שצלעותיו הם עצמת עילת המעצר - עצמת הראיות - וטיבה של חלופת המעצר" (ראו: בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל (26.10.2015), להלן: עניין ניג'ם).

5. לאחר שבחנתי את הראיות שוכנעתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיבים עשו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום. כפי שיפורט להלן קיימת תשתית ראייתית כוללת היוצרת מסכת מפלילה ביחס למשיבים. תשתית זו כוללת מניע ותכנון לכאורה, הודעות שנגבו במשטרה, סרטונים וראיות פורנזיות. וידגש, הגם שלא נעלמו מעיניי החולשות שאליהם הפנו המשיבים ביחס לראיות, יש בתשתית הכוללת פוטנציאל סביר להרשעה. לעצמת הראיות או חולשתן אתן את הדעת בעת שקילת חלופת המעצר.

להלן אפרט את הנימוקים למסקנתי תוך התייחסות לראיות השונות ולעצמתן.

6. המניע והתכנון לכאורה - מן הראיות עולה, ועל כך אין חולק, כי במהלך חודש מרץ 2017 אירעו מספר אירועים פליליים שבהם נגרמו נזקים לרכושם של קרובי משפחה של המשיבים: הוצת רכבה של גיסת המשיב 4, נפרצה חנות מכולת בבעלות קרובי משפחתם של המשיבים וכן הוצת רכבו של המשיב 1. אשת המשיב 4, עולה עותמאן, פירטה בהודעתה מיום 15.11.2017, את הכעס שהיה לבעלה כלפי המתלונן וכן תיארה כי המשיב 4 סיפר לה על שיחת טלפון שלו עם המתלונן "ואמר לו איך אתה מעז לשרוף את הרכב" (שו' 131) ובהמשך תיארה שהמשיב 4 ישב בגינה עם אחרים ושמעה את המשיב 4 אומר "שצריכים לשלוח להם גברים" בגין המעשים שעשה המתלונן (הבן של עזו) (שו' 134). אמנם היא מציינת כי לא איימו לתת מכות או לרצוח אותו אלא רק להזהיר (שו' 150) אך היא בהחלט מתארת כעס של המשיב 4 על המתלונן. זאת לעומת גרסת המשיב 4 שהרחיק עצמו מכל סכסוך עם המתלונן (ראו הודעתו מיום 13.11.2017 שו' 132). בנוסף לכך, עולה מהודעתו של תושב אבו גוש, שריף איברהים (להלן: שריף) שהוא קרוב של המתלונן, כי ארבעה או חמישה ימים לפני האירוע, ביקש ממנו המשיב 4, למסור לדודיו של המתלונן "שזה האוטו ששרפו שיבואו וישלמו על זה עדיף שלא יעלה להם ביוקר". על כל אלה אוסיף כי, העד המרכזי, מרואן ג'אבר (להלן: מרואן), שהודעותיו במשטרה, יידונו בהרחבה להלן, מתאר בהודעה החמישית מבין שבע הודעותיו, (הודעה מיום 3.12.2017) כי שבוע וחצי, שבועיים לפני אירוע הירי הוא היה בביתו של המשיב 1 והוא שמע את המשיב 2 אומר כי המתלונן הוא "חצוף והמניאק מסתובב בכפר והלוואי שאני יכול לתפוס אותו ולהרביץ לו" (שו' 16-17) והמשיב 1 ענה לו "יום אחד הוא יחטוף" (שורה 18).

גם המתלונן בהודעתו מיום 13.11.2017 (שעה 5:10), קושר את המשיבים למניע ומתאר כי בעל המכולת שנפרצה ממספחת עותמאן (אוסאמה) חושד בו שהוא פרץ לחנות כמו כן הוא מתאר כי הוא חושד גם במשיב 4 כי "לפני שלושה ימים הוא שלח לי איומים דרך שריף אברהים" ששלח לו מסר שאם הוא לא ישלם את הנזק שגרם למכונית של אשתו זה יעלה לו ביוקר (שו' 73-81).

7. לצד המניע והתכנון לכאורה העולה מן המתואר לעיל, מציינים בצדק המשיבים את פער הזמנים הגדול בין האירועים בחודש מרץ 2017, פער זמנים של כתשעה חודשים המקשה בהחלט על זיהוי המניע. עוד מציינים המשיבים את הקשר המשפחתי בין שריף ובין המתלונן וכפועל יוצא על המשקל הנמוך שיש ליתן להודעתו. בנוסף מצוין המשיב 4 את העובדה כי הוא למעשה לא נפגע כלל מן האירועים בחודש מרץ 2017 והטענה כי בשל פגיעה בקרובי משפחה רחוקים, שאינם מדרגה ראשונה, הוא יתכן יחד עם אחרים אירוע של תקיפה באלות, אינו סביר כלל ועיקר. המשיב 1 מצוין, כי הוא בכלל לא יודע אם רכבו נשרף או הוצת וכי בתלונתו במשטרה הוא מצוין כי הוא אינו חושד באף אחד (תלונה מיום 3.4.2017). לכן טוען המשיב 1 כי אין לייחס לו כל מניע וכפועל יוצא גם אין לייחס כל מניע לאחיו המשיבים 1 ו-2. לצד האמור יוער כי אשת המשיב 4 בהודעתה מיום 15.11.2017 סיפרה כי המתלונן הצית את הרכב של המשיב 1 (שו' 86) וכך גם תיאר את החשד, מרואן, בהודעתו מיום 3.12.2018 (שו' 44) כך שאין לומר כי החשד לא ריחף באוויר. אם כי יצוין כי בהמשך אותה הודעה מתאר מרואן כי שאל את המשיב 1 האם המתלונן הצית לו את הרכב, והמשיב 1 ענה לו "אני לא בטוח שהוא שרף את הרכב והנושא בחקירה במשטרה" (שו' 44). מכל מקום מציינים המשיבים כי מחומר הראיות עולה כי למתלונן היו סכסוכים עם אנשים נוספים (ראו למשל הודעת המתלונן מיום 6.12.2017 בה הוא מתאר סכסוך עם אדם בתחנת דלק, שו' 9 ואילך וכן את הודעתו מיום 13.11.2017 שו' 73-80 בה לפיה הוא חושד בבעל החנות עצמה אוסאמה עותמאן ובאדם בשם מחמד מאמון עבד אלרחמן) ולכן אין לתת כל משקל לראיות שצוינו לעיל. אכן, אין להקל ראש בטענות המשיבים בנוגע למניע הקלוש לטענתם וגם התכנון המתואר אינו מוביל בהכרח לאירוע נשוא כתב האישום, ולחולשה זו אתייחס בעת בחינת מכלול הראיות.

8. הודעותיו ותמלילי החקירות של מרואן - הודעותיו של מרואן במשטרה מהוות מבחינת המבקשת תשתית משמעותית להוכחת כתב האישום. מרואן הוא חברו של המשיב 1 ומהודעותיו עולה, כי בשעות הערב של יום 12.11.2017 (בסביבות השעה 21:30) הוא ישב יחד עם המשיבים, וכן עם קוטייבה (אח נוסף של המשיבים 1-3) ואדם נוסף בשם פיראס (להלן: המפגש), בחדר - מוסך, בבית משפחת המשיבים 1-3, עשנו נרגילה ושחקו שח מט. יוער כי המשיבים 1-3 גרים בדירות נפרדות בבניין ברחוב התמר 31 באבו גוש (להלן: הבית ברחוב התמר) והם נוהגים לשחק שח מט בחדר הנ"ל שנמצא בקומת המוסך.

9. בהמשך, מפנה המבקשת להודעה של מרואן מיום 2.12.2017 בה הוא מתאר כי באותו ערב, המשיב 1 הסתודד עם המשיב 2 והם יצאו מן החדר לדבר, ולאחר מכן המשיב 3 קורא למשיב 1 ומסתודד איתו (שו' 64-74). מכאן מסיקה המבקשת כי באותה העת תכננו המשיבים 1-3 את תקיפת המתלונן.

10. עוד מפנה המבקשת להודעותיו השונות של מרואן מהן עולה כי בתום המפגש, בסביבות השעה 00:20 הוא ראה את המשיב 1 יושב לצד המשיב 4 ברכבו של המשיב 4 כאשר המשיב 4 יושב במושב הנהג. לפרט זה חשיבות מיוחדת לנוכח העובדה שמספר שניות לאחר מכן נצפה בסרטונים (עליהם ארחיב בהמשך) רכב שיוצא מהבית ברחוב התמר אל

בית המנוח כאשר מן הרכב יוצאים ארבעה אנשים לכיוון בית המנוח. ארבעת האנשים הנצפים בסרטונים, הם התוקפים של המתלונן, כאשר אחד מהם הוא זה שירה במנוח. כפי שנצפה בסרטונים, פני התוקפים היו מכוסים במסכה, והשאלה המרכזית העולה בענייננו היא האם יש ראיות לכאורה הקושרות את המשיבים אל אותם רעולי פנים הנצפים בסרטונים כמו גם אל המשיב 4 שעל פי טענת המבקשת, הוא זה שהסיע את התוקפים אל בית המנוח ולאחר מכן חזר לביתו ולא השתתף בפועל באירוע התקיפה והירי.

11. מהודעותיו השונות של מרואן במשטרה ניתן ללמוד כי מרואן מזהה את המשיב 1 והמשיב 4, כמי שישבו ברכבו של המשיב 4 ביום 13.11.2017 בשעה 00:20 בחנייה של הבית ברחוב התמר (ראו למשל הודעתו מיום 30.11.2017 ש' 18-19 וכן הודעה מיום 2.12.2017 ש' 74-75). בשים לב לכך שכפי שאראה להלן, יש תשתית לכאורית לכך שהרכב הנצפה בסרטונים כמי שהסיע את התוקפים אל בית המנוח (להלן: הרכב בסרטון), הוא רכבו של המשיב 4, המסקנה המתבקשת לנוכח הודעותיו של מרואן, היא כי יש תשתית לכאורית גם לכך שהמשיב 1 הוא זה שישב לצד המשיב 4 וכפועל יוצא הוא גם אחד מבין הארבעה שהגיעו לבית המנוח על מנת לתקוף את המתלונן. זאת ועוד, עיון בסרטונים מראה כי מן החלון הקדמי ימני של הרכב, במקום שבו לפי הודעותיו של מרואן, ישב המשיב 1, ישנו כתם כחול, באופן שניתן אולי להניח כי מי שישב באותו מקום ברכב, לבש חולצה עם אלמנטים כחולים בחלקה העליון. אמנם המשיבים טוענים כי ניתן גם להניח כי מדובר בכיסוי המושב של הרכב ואולם בשים לב לכך שקיימת תשתית לכאורית לכך שמדובר ברכב של המשיב 4 (כפי שיפורט להלן), וברכב של המשיב 4 כיסוי המושב אינם כחולים, יש להניח כי מדובר בבגד. בנו של המנוח מוחמד שלטענתו היה עד לירי באביו מתאר כי בין התוקפים "היה אחד עם סוודר שחור עם פסים כחולים בצדדים לכל אורך של היד" (הודעה מיום 13.11.2017 בשעה 01:55 עמוד אחרון ש' 3) ובהודעתו מיום 13.11.2017 בשעה 4:51 הוא מתאר את הירי עצמו ואומר "על הקפוצ'ון השחור היו שתי פסים בצבע כחול על השרוולים של הידיים ונראה לי שהיו פסים כחולים על הקפוצ'ון באזור החזה" וכאשר נשאל "מי ירה באבא שלך" השיב "הגבוה אותו אדם עם הקפוצ'ון עם הפסים הכחולים" (ש' 54-57). בסרטונים, בקובץ 26, בו מצולמים רעולי הפנים בחזרתם מן האירוע, רואים כי למי שאוחז באקדח יש אכן פס כחול ברור בחלק העליון של הבגד שלו. לנוכח כל האמור, מסקנת המבקשת היא כי יש תשתית לכאורית לכך שהמשיב 1 הוא זה שירה במנוח.

12. אלא מאי? המשיבים טוענים כי אין ללמוד דבר מן ההודעות של מרואן במשטרה וכי אין להתחשב בהן, אף לא לשם בחינת תשתית לכאורית. לטענתם, עיון בתמלילי החקירה להבדיל מן ההודעות שאליהם הפנתה המבקשת, מלמד כי הודעותיו של מרואן נגבו במניפולטיביות מצד החוקרים וכי מרואן למעשה טען מתחילת החקירה, ועד השלב שבו החוקרים שמו בפיו את מה שרצו לשמוע, כי הוא אינו זוכר מי ישב ברכבשחנה ליד רכבו ליד הבית ברחוב התמר, בעת שנכנס לרכבו בשעת חצות בתום המפגש. כפועל יוצא, כך לטענתם, אין כל תשתית ראייתית הקושרת את המשיב 1 לאותה דמות שנטען כי היא לבשה בגד כחול ואחזה באקדח כפי שנצפה בסרטונים, וירתה במנוח כפי שסיפר מוחמד, בנו של המנוח, בחקירתו.

13. עברתי על תמלילי החקירה של מרואן בעיון רב. אכן בחקירתו הראשונה ביום 29.11.2017 (בתמליל צוין בטעות 24.11.2017), מרואן חוזר ואומר לחוקריו כי הוא אינו זוכר את מי הוא ראה ועם מי הוא דיבר בשעה 00:20 ליד הרכב בסרטון שחנה ליד הבית ברחוב התמר. החוקר חוזר ומנסה להזכיר לו, והוא בשלו חוזר ואומר שהוא לא זוכר (ראו למשל עמ' 16 ש' 15, ש' 37-39, עמ' 18 ש' 10-11) עד כדי כך שהחוקר אומר לו "אהבת את המילה לא זוכר" (עמ' 19 ש' 24). החוקר לא מרפה, מבקש שוב ושוב שייזכר ומרואן חוזר ואומר "אני לא זוכר אני אומר לך אני לא

זוכר"(עמ' 23 שו' 3). החוקר ממשיך ומציג למרואן סרטון ואומר לו "פה אתה הולך ומדבר אתו" (הכוונה עם המשיב 1), ומרואן עונה לו "איך אתה יודע שדיברתי עם משהו פה? (עמ' 28 שו' 32-22) ובהמשך הוא מתרצה ואומר "יכול להיות שדיברתי עם משהו, אתה יודע מה, יכול להיות, אין לי מושג" (עמ' 29 שו' 30-27). בהמשך החקירה החוקר אומר למרואן כי הוא יודע מחומר החקירה כי הוא ניגש ודיבר עם משיב מס' 4, שישב באוטו (עמ' 31 שו' 37) אך מרואן משיב לו "אני לא רוצה להגיד משהו שאני לא זוכר"(עמ' 33 שו' 3) והחוקר משיב "או קי ועכשיו שהזכרתי לך?" ומרואן משיב "עכשיו אתה אומר שאני נגשתי למשהו ודיברתי עם סאמר (המשיב 4)...יכול להיות שסאמר היה שם, כן יכול להיות שהוא זה מי שהלכתי בסוף מהרכב אליו ואמרתי לו ניפגש מחר או משהו, באמת אני לא זוכר"(עמ' 33 שו' 1-19) ובהמשך "תקשיב ירדתי מהרכב כמו שראית במצלמה וניגשתי למשהו לא הרגשתי למעשה לא זוכר, יכול להיות שהלכתי ואמרתי לילה טוב לחוסין (המשיב 1), או יכול להיות". (עמ' 34 שו' 10-6).

14. המשיבים טוענים כי החוקרים השתמשו בשיטות מניפולטיביות על מנת לשים דברים בפי מרואן. כך למשל כאשר החוקר מספר למרואן כי במקרה רגיל כאשר הוא חושד שהנחקר מסתיר בטענה כי הוא אינו זוכר, הוא מתעד זאת ואילו במקרה שלו הוא אינו מתעד זאת, אלא מנסה להזכיר לו, ובלשונו "אני לא ארשום ואראה לכל העולם שאתה מסתיר, אני בא ומנסה להזכיר לך, בשביל זה אני אומר תיישר איתי קו, אני עושה מעבר למה שאני עושה במקרים הרגילים בא ומרענן את זכרוך"(עמ' 37 שו' 4-8). מיד לאחר מכן, שוב מציגים לנחקר את הסרטון ומרואן שום אומר "נשבע לך אני לא זוכר" ומיד לאחר מכן אומר "סאמר היה שם, הרכב של חוסין אהה.. היה שם או לא היה שם וחוסין גם היה בפנים אז זה לא חוסין אני חושב שזה סאמר....זה היה שניגשתי אליו, יכול להיות באמא שלי אני לא זוכר" וכאשר נשאל מי היה עם סאמר (המשיב 4) באוטו, הוא משיב "אף אחד אני זוכר נכון היה לבד היה לבד" (עמ' 38).

15. כך, בעוד שבתחילת החקירה ביום 29.11.2017, טען מרואן כי הוא אינו זוכר מי היה ברכב בסרטון ועם מי הוא דיבר, בשלב זה הוא כבר זוכר שדיבר עם המשיב 4, אך הוא עוד לא זוכר מי היה ברכב עם המשיב 4 (עמ' 38 שו' 28). עם זאת בהמשך שוב הוא אומר שהוא אינו בטוח שבכלל ראה את המשיב 4 "אני לא זוכר שדיברתי איתו ברכב.. עכשיו אחר כך הראית לי את הסרט שניגשתי לכיוון עכשיו עם סאמר אהה. יש סיכוי שזה סאמר יש סיכוי גדול שזה סאמר.. יש סיכוי.. אם דיברתי איתו בכלל אני לא זוכר לא זוכר בכלל... עכשיו תופס לי בראש שדיברנו או שהוא נכנס לחדר ודיברנו.. וואלה אני לא זוכר. אין לי מושג באמת כל כך קשה להיזכר בדברים האלה עכשיו" (עמ' 38 שו' 31 עד עמ' 39 שו' 5). וכך הלאה עד סוף חקירתו ביום 29.11.2017, חוזר מרואן על כך "שסביר להניח שזה סאמר" (עמ' 41 שו' 27) עם זאת חוזר ואומר כי הוא לא ראה "אף אחד באוטו חוץ מסאמר" (עמ' 55 שו' 26).

16. התנהלות דומה אנו רואים גם בתחילת החקירה שהתנהלה ביום 30.11.2017. מרואן מתאר כי הוא רואה בסרטון שמראים לו, כי הוא יוצא מרכבו אל כיוון הרכב שבסרטון, אך שוב חוזר ואומר כי הוא אינו זוכר אם דיבר עם משהו. הוא מאשר כי ראה שם את המשיב 4, (עמ' 6 שו' 31) אך חוזר ואומר כי לא יודע אם היה אדם נוסף (עמ' 7 שו' 14-15). החוקר מפציר במרואן שייזכר ואומר לו "כדאי לך באמת כדאי לך שתיזכר בשבילך לא בשבילי" (עמ' 12 שו' 24) ומרואן משיב לו "אני מרגיש שיש לכם איזשהו מידע שאתם בטוחים ואתם רוצים שאני אבוא ואאשר את זה, אבל אני לא יודע"(עמ' 12 שו' 32-35). החוקר ממשיך ומנסה לגרום למרואן להיזכר, מרואן שב וחוזר שהוא אינו זוכר מעבר למה שאמר עד כה, מרואן מחמיא לחוקר על היחס הטוב (עמ' 32 שו' 21-30), וכאשר נשאל שוב מי היה ברכב, הפעם הוא כבר אומר ללא סייג "סאמר" (המשיב 4) (עמ' 36 שו' 17).

17. בשלב זה חל מפנה נוסף בזיכרוננו של מרואן. בשלב זה מרואן כבר אומר כי באותו מעמד הנצפה בסרטון, הוא גם דיבר עם המשיב 1 "אבל אני לא חושב שהוא היה בתוך הרכב" (עמ' 36 שו' 25) ושוב חוזר ואומר כי לא זוכר אם דיבר עם משהו בתוך הרכב (עמ' 45 שו' 23). בהמשך, חלה התפתחות נוספת כאשר מרואן מתאר כי יכול להיות שהוא דיבר עם המשיב 1 בתוך הרכב "ואז באתי ודיברתי עם חוסין (משיב 1) ..אז יכול להיות שאני דיברתי כשהוא היה בתוך הרכב ואני לא זוכר יכול להיות שדיברנו" (עמ' 49 שו' 26-28). החוקר מבקש ממרואן להגיד רק את מה שהוא יודע ולא להניח הנחות ומרואן אומר לו כי הוא בטוח שראה את המשיב 1 ליד הרכב (עמ' 50 שו' 16). בהמשך מרואן אומר לחוקר "אתה אומר שאני צריך להגיד שהוא בתוך הרכב" והחוקר עונה "לא, לא שתגיד שהוא בתוך הרכב" "אני לא אמרתי לך שאתה צריך להגיד. אתה צריך להגיד אמת" "אך בהמשך הוא אומר למרואן "אבל אני אומר לך שאתה דיברת איתו שם ברכב זה מה שאני אומר" ומרואן משיב "יכול להיות" והחוקר אומר לו "ואתה מסתיר את זה" ומרואן מכחיש "לא באמת באמת שלי אני לא זוכר" (עמ' 59 שו' 4-16).

18. בהמשך, החוקר מזכיר למרואן שיש לו עבודה קבועה ויש לו מה להפסיד וכי "בשנייה אחת יכולנו להוציא אותך משם [כלומר מן העבודה]" (עמ' 65 שו' 15) וכי הוא מצפה ממנו לומר את כל מה שהוא זוכר ושלא ייתן "לאבא שלו לשבת כאן ולבכות" (שם שו' 28). מיד לאחר הדברים האלה חל מפנה בחקירה, כאשר לפתע מרואן, ללא היסוס, וללא סייגים כפי שעשה עד כה, מציין באופן ברור ומוחלט "אני עליתי לרכב, ניגשתי לסאמר, סאמר ישב מאחורי ההגה, חוסין ישב לידו" (עמ' 66 שו' 1-2). כאשר נשאל האם ראה גם את יתר המשיבים ענה כי הוא לא זוכר שראה אותם (עמ' 66 שו' 6-9).

19. אלא שגם לאחר המפנה המתואר, כאשר מרואן נשאל שוב מי היה ברכב הוא שוב מהסס כפי שעולה מעמ' 80 שו' 21-38 לתמליל:

"החוקר: זה כאן הקדימה שלו בסדר, כאן אתה אומר מי היה?

מרואן: סאמר הנהג.

החוקר: סאמר וכאן מי?

מרואן: בפנים?

החוקר: כן אמרת כבר.

מרואן: **כן אני סמכתי טוב יאללה חוסין**

החוקר: אתה זוכר את זה נכון?

מרואן: שתיקה.

(...)

מרואן: אתה ככה לוחץ עליי להגיד דברים שאני לא בטוח מהם.

החוקר: אני לא לוחץ עליך להגיד דברים שאתה לא בטוח בהם אבל אני אומר לך תגיד מה שאתה בטוח ואני יודע שאתה בטוח, ואתה יודע בדיוק מה היה".

20. בהמשך (בעמ' 90) מרואן מספר לחוקר שהוא בעצם רצה לשמח אותו כי הוא חוקר נחמד וחוזר בו מגרסתו לפיה הוא ראה את המשיב 1 בתוך הרכב של המשיב 4, ואומר כך "אני לא ראיתי שחוסין (המשיב 1) נכנס לרכב אמנם דיברתי אתו. עכשיו אתה אומר שאני דיברתי עם חוסין שהיה ברכב, אמרתי לך סבבה, שיהיה, מה ההבדל" (ש' 27-29). החוקר מפציר בו לומר רק את האמת ומרואן אומר: "סאמר על ההגה זה בטוח...דיברתי עם חוסין, אני דיברתי עם חוסין" וכאשר נשאל היכן? הוא משיב "זה מה שאני לא זוכר שהוא היה ככה נשען על הדלת ליד הנהג ומדבר עם סאמר אז אני דיברתי איתו מהצד השני או שהוא היה בפנים" (עמ' 91 ש' 11-17).

21. אלא שלאחר מספר דקות של חקירה, שוב חוזרת הגרסה לפיה מרואן זוכר שהמשיב 1 ישב לצד המשיב 4 בתוך רכבו של המשיב 4 "עכשיו אני נזכרתי, הוא [המשיב 1] היה בפנים, ונשען על הכיסא של סאמר ודברו, ואז הוא דיבר איתי" (עמ' 95 ש' 19-20). על גרסה זו שב וחזר מרואן בהמשך החקירה (עמ' 105 ש' 3 וש' 15-38). כאשר נשאל מדוע יום קודם לא סיפר על כך וטען שהוא אינו זוכר ציין כי היה מבולבל ולא זכר פרטים (עמ' 124 ש' 31-33). על גרסתו זו חזר גם בחקירתו ביום 1.12.2017 (עמ' 21 ש' 13-14).

22. עיון בתמלילי החקירות של מרואן במשטרה, מחייב בחינה מעמיקה בכל הנוגע למהימנות גרסתו. לא ניתן בשלב זה להכריע בשאלה האם מרואן הובל על ידי חוקריו לגרסה שהתפתחה עם הזמן או שמא, החוקרים, שעשו שימוש בתרגילי חקירה לכאורה לגיטימיים, הצליחו לגרום לו לומר פרטים שהוסתרו על ידו על מנת שלו להפליל את חברו. איני סבורה כי האופן שבו התנהלו החוקרים כפי שתואר לעיל, מלמד על כך שבהכרח הזיכרון הושטל בראשו של מרואן או שהוא רצה בסך הכל לרצות אל חוקריו. יש לזכור כי החוקרים ניסו באותה המידה לגרום למרואן לזכור האם ראה את מי שישב במושב האחורי של הרכב ובעניין זה הוא חזר ואמר שהוא לא יודע אם היו שם אנשים, ואת גרסתו זו הוא לא שינה לאורך כל הדרך. עם זאת לא ניתן להוציא מכלל אפשרות את טענות המשיבים בעניין זה. יש לזכור כי חקירתו הראשונה הייתה רק ביום 29.11.2017, למעלה משבועיים לאחר האירוע, כך שאין להוציא מכלל אפשרות כי הוא לא זכר את המפגש ליד הרכב שבסרטון. מכל מקום כפי שצוין לעיל, מהימנותן של הראיות נבחנת במסגרת התיק העיקרי וכך גם מהימנותה של גרסת מרואן ודי בה בשלב זה כדי להוות תשתית לכאורית לכך שהמשיב 1 ישב ברכבו של המשיב 4 במושב שליד המושב של הנהג, ויחד הם נסעו לכיוון בית המנוח. עם זאת, יש לקחת בחשבון את התהיות העולות מן הגרסה המתפתחת של מרואן, בעת שקילת האפשרות לחלופת מעצר.

23. הסרטונים - מסתבר, כך עלה בדיון, כי בכפר אבו גוש יש לא מעט מצלמות המותקנות בבתי פרטיים. לכן עלה בידי המבקשת לשחזר את נתיב הנסיעה של הרכב בסרטון, שיצא מן האזור בבית ברחוב התמר ועד לבית המנוח. צפייה בסרטונים כמו גם עיון בדו"ח הצפייה, מעלה לכאורה ברמת וודאות גבוהה אם כי לא וודאית לגמרי, כי הרכב של המשיב 4 יצא מן הבית ברחוב התמר לעבר בית המנוח בשעה 00:20 ובשעה 00:25 הוא מגיע לבית המנוח. המבקשת הציגה את מסלול הנסיעה במפה. מסלול הנסיעה מסומן בצבע כחול. יש מצלמות שעוקבות אחרי הרכב בסרטון כמעט כל דקה. יש גם מצלמות שעוקבות אחר נתיב ההמלטות הרגלי של מבצעי התקיפה והירי, לאחר המעשה, מבית המנוח ועד למרחק של כמאתיים מטרים (כך לטענת המבקשת) מן הבית ברחוב התמר (המצלמה האחרונה נמצאת כמאתיים מטרים מן הבית ברחוב התמר). מסלול הבריחה מסומן בצבע ירוק במפה. להלן אפרט את מה שניתן היה לראות

בסרטונים תוך הפנייה לדו"ח הצפייה שנמצא בתיק החקירה. יוער כי גם אני צפיתי במרבית הסרטונים והמתואר להלן משקף גם את צפייתי.

24. צפייה בסרטונים מעלה כי בשעה 00:17 נראה אדם, שאין חולק כי הוא מרואן, ניגש לרכב בסרטון. לרכב בסרטון חסר פס קישוט בחלק האחורי הימני של הרכב. שלוש דקות לאחר מכן הרכב בסרטון פונה לכיוון בית המנוח (ראו דו"ח הצפייה קובץ 4-5). בהמשך ניתן לראות כי הרכב שבסרטון הוא רכב בצבע אפור וכן ניתן לראות צבע כחול דרך החלון של המושב שליד הנהג (ראו דו"ח צפייה קובץ מס' 7 שהוא צבעוני). בשעה 00:24 הרכב שבסרטון מגיע סמוך לבית המנוח נעצר בין בית המנוח והמתנ"ס ודקה לאחר מכן רואים ארבע דמויות רצות מכיוון הרכב. הרכב שבסרטון ממשיך בנסיעה. שוב ניתן לראות כי ברכב שבסרטון חסר פס קישוט בדלת הימנית האחורית. כ- 14 דקות לאחר מכן, נראה בחור יוצא מכיוון המתנ"ס חוצה את הכביש והולך ברגל לכיוון בית המנוח. הבחור נצפה חוזר מכיוון בית המנוח ודקה לאחר מכן ארבע הדמויות נצפות הולכות לכיוון בית המנוח. שתי דקות לאחר מכן, לאחר אירוע התקיפה, רואים את ארבעת החשודים רצים לכיוון הכביש כאשר רואים את הראשון בהם מרים את היד וכן הבזק של אור שכנראה מלמד על ירייה שנורתה באותו רגע. בקובץ מס' 25 בדו"ח הצפייה ניתן לראות כי אחד החשודים אוחז באקדח ובקובץ מס' 26 שהוא קובץ צבעוני, ניתן לראות כי החשוד שאוחז באקדח לובש בגד עם חלק עליון בצבע כחול.

25. המבקשת טוענת כי מן הסרטונים עולה כי המשיב 4 הוא זה שהסיע את ארבעת החשודים לבית המנוח על מנת לבצע את התקיפה וכי המשיב 1 הוא זה שלבש חולצה כחולה וירה במנוח. לטענות אלו אשוב בהמשך לאחר ניתוח יתור הראיות שהציגה המבקשת.

26. הודעתו של בנו של המנוח, מוסטפה - בנו של המנוח מוסטפה שהיה עד למעשה התקיפה במתלון, טען בחקירתו כי הוא מזהה את המשיב 2 כאחד התוקפים של המתלון. למשיב 2 יש עין מזכוכית ועל אף שהתוקף היה רעול פנים, מוסטפה מתאר כי זיהה את עין הזכוכית מבעד למסכה. איני מוצאת ליתן משקל רב להודעה זו. ראשית, בהודעתו הראשונה מציין מוסטפה כי הוא לא מזהה את התוקפים ואף כי ניתן להניח את המצוקה הרבה שבה הוא היה נתון זמן קצר לאחר מות אביו, יש לקחת בעירבון מוגבל את הודעתו מספר ימים לאחר מכן ביום 15.11.2017 שנתנה לאחר שיש להניח כי דבר מעצרו של המשיב 2, נודע בכפר. בנוסף, התבוננתי היטב בעין הזכוכית של המשיב 2, ולא נראה לי כי ניתן לזהות שהיא מזכוכית, בוודאי לו מבעד למסכה, בחושך.

27. הראיות הפורנזיות - המבקשת הציגה חוות דעת של מז"פ ממנה עולה כי נמצאו שתי טביעות אצבע של המשיב 3, על אלה שנמצאה בנתיב הברירה של החשודים. המשיב 3 טוען כי נמצאה טביעת אצבע נוספת שלא זוהתה וכי מכל מקום אין להוציא מכלל אפשרות כי מקורן של טביעות האצבע על האלה אינו מן האירוע נושא כתב האישום. אכן, לא מדובר בממצא הקושר באופן וודאי את המשיב 3 לאירוע ואולם אין כל ספק כי מדובר בראיה משמעותית במארג הראיות.

28. בנוסף, הציגה המבקשת חוות דעת של מז"פ לפיה נמצא שריד ירי אחד בשערו של המשיבים 1 ושריד ירי אחד בשערו של המשיב 2 ועוד אחד בידו. המומחה מציין כי בהתחשב בכך שנמצא חלקיק אחד בלבד בכל אחד מן המדגמים יש לייחס לדעתו "ערך ראיתי מוגבל בלבד". בעניין זה הפנה המשיב 1 לע"פ 115/82 האיל מועדי ואח' נגד מדינת

ישראל (פסקה 7), בא מצוין כי "אין ליתן לחלקיק בודד משמעות ראייתית". עם זאת אין מקום להתעלם לחלוטין מראיה זו בשלב בחינת הראיות לכאורה.

עצמת הראיות ועילת המעצר

29. **בעניינו של המשיב 1** - נוסף לטענות המשיב 1 בנוגע לבעייתיות שבגרסת מרואן, המשיב 1 טוען כי לא ניתן כלל לקשור אותו לאירוע וזאת לנוכח מצבו הרפואי במועד האירוע. אין חולק כי המשיב 1 עבר פרוצדורה רפואית לפני מועד האירוע וכי הוא הסתובב עם שקית שתן במועד מעצרו בליל האירוע. על פי הטענה מצבו הפיזי לא אפשר לו לרוץ או להיאבק במנוח כפי שמתאר בנו של המנוח את המאבק בין המנוח ובין היורה, וגם הרופא אחמד גא'בר ציין כי הוא אינו יכול לעשות פעולות שמצריכות מאמץ. איני סבורה כי טענות אלו שוללות את האפשרות לכך שהמשיב 1 היה מעורב באירוע. לא למותר לציין כי בסרטונים נצפית דמות המשתרכת אחרי יתר המעורבים בעת ההימלטות מן הזירה, עובדה היכולה להצביע על הקושי שהיה למשיב 1 בריצה, בגין מצבו הרפואי. עוד טוען המשיב 1, כי מרואן סיפר בחקירתו כי המשיב 1 לבש באותו לילה סוודר עם פסים אדומים מה שמשמיט לגמרי את זיהוי של המשיב 1 כמי שירה במנוח, היות והיורה תואר כמי שלבש חולצה כחולה, מה גם שלא נצפה כלל בסרטונים (שחלקם צבעוניים) דמות עם אלמנטים בצבע אדום על הבגדים. איני סבורה כי ניתן לתת משקל רב לתיאור הבגדים על ידי מרואן. אכן, מרואן מתאר בתמליל החקירה מיום 1.12.2017, כי הוא מכיר מעיל שיש למשיב 1 עם פסים אדומים (עמ' 13 שו' 11 ושו' 29) ואולם מהקשר הדברים ניתן להבין כי הוא אינו זוכר מה לבש המשיב 1 בעת היותו לכאורה ברכב המשיב 4 וכי מרואן מדבר באופן כללי על מעיל שיש למשיב 1 אותו הוא לבש כנראה באותו היום, מוקדם יותר כאשר נסעו יחד להרצליה (עמ' 13 שו' 38-34). מכל מקום בחקירתו ביום 29.11.2017 ציין כי הוא אינו זוכר מה לבש המשיב 1 בשעות הרלוונטיות לעניינו (עמ' 91 שו' 19-20). עם זאת, בשים לב לכך שעיקר התשתית הלכאורית מתבססת על גרסתו הבעייתית של מרואן, **מצאתי לנכון לשקול חלופת מעצר בעניינו של המשיב 1 לאחר קבלת תסקיר**. עם זאת יובהר כבר עתה כי התסקיר מתבקש לשם קבלת תמונה כוללת בעניינו של המשיב 1. לנוכח משקלם המצטבר של הראיות ועל אף חולשתן של חלק מהן, לנוכח המסוכנות העולה ממעשיו לכאורה של המשיב 1, ועברו הפלילי (המשיב 1 הורשע בעבר בעבירת אלימות ותלוי ועמד כנגדו מאסר בר הפעלה אם יורשע בעברות דנן), בחינת החלופה לאחר קבלת התסקיר, תעשה תוך שקילת מכלול שיקולים אלה.

30. **בעניינו של המשיב 2** - מעורבותו של המשיב 2, נלמדת לכאורה מתיאור שמסר מרואן אודות שיחה שקיים המשיב 2 כשבוע וחצי שבועיים לפני האירוע בה הוא אומר " חצוף והמניאק מסתובב בכפר והלוואי שאני יכול לתפוס אותו ולהרביץ לו" (ראו פסקה 6 לעיל), וכן מחלקיק ירי בודד אחד בשערות ואחד ביד וכפי שצוין לעיל יש לכך ערך ראייתי מוגבל. גם לראיה אודות זיהוי עין הזכוכית יש ערך ראייתי מוגבל כפי שצוין לעיל. המשיב 2 בשונה מן האחרים לא שמר על זכות השתיקה באף אחת מחקירותיו. הוא נעדר עבר פלילי (למעט עבירת תעבורה), והראיות הקושרות אותו מקימות חשד סביר בעצמה נמוכה. לנוכח האמור **מצאתי כי ניתן לשקול בעניינו חלופה, של מעצר בית מלא, מרוחקת מהכפר אבו גוש בפיקוח שני מפקחים, ככל שתוצג חלופה**.

31. **בעניינו של המשיב 3** - כפי שצוין לעיל, טביעות האצבע של המשיב נמצאו על אלה שנמצאה ליד נתיב הבריחה. בנוסף לכך המשיב 3 שמר על זכות השתיקה בחלק מחקירותיו והעד מרואן מספר עליו כי הוא ראה אותו בליל האירוע

מגיע עם שקית שקופה ומשהו מבד בתוך השקית (תמליל מיום 1.12.2017 עמ' 15 שו' 30, עמ' 16 שו' 103). המשיב 3 טוען כי אין לייחס לו או ליתר המעורבים שלא ירו, אשם בגין הריגה היות ואין כל ראיה לכך שהם ידעו על הימצאותו של האקדח בידי מי שירה. בשים לב לכך שהראיות מלמדות לכאורה על כך, שהתוקפים היכו את המתלונן בעוד החשוד שירה, עמד במרחק מה על מנת לחפות עליהם (ראו הודעת המתלונן מיום 13.11.2017 שו' 22-23 "נכנסו ארבעה רעולי פנים ושלושה מהם התחילו לתת לי מכות באלות בייסבול והרביעי תצפת לכיוון שער הכניסה לבית שם הוא עמד") , ניתן להניח לכאורה כי כל החבורה ידעה שהוא מצוייד בנשק. מכל מקום מסוכנותו של המשיב 3 גבוהה דיה אף אם נתייחס רק למעשה התקיפה באלות שגרם למתלונן חבלות ושבר ביד. לנוכח עצמת הראיות ביחס למשיב 3, והמסוכנות העולה מן המעשים המיוחסים לו, ולנוכח עברו הפלילי (למשיב 3 הרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ותלוי כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה אם יורשע בעבירות המיוחסות לו), לא ברור אם יש מקום לחלופת מעצר. עם זאת על מנת לקבל תמונה כוללת גם בעניינו, **אני מורה לשירות המבחן להכין תסקיר גם בעניינו של המשיב 3.**

32. **בעניינו של המשיב 4** - כפי שעולה מן הראיות שפורטו לעיל מעורבותו של המשיב 4, נלמדת לכאורה מכך שאין חולק כי המשיב 4 שהה בבית ברחוב התמר בערב האירוע. בנוסף, עולה מגרסת מרואן, כי המשיב 4 ישב ברכבו בשעה 00:24 של יום 13.11.2017. והעיקר, אין חולק כי למשיב 4 יש רכב מסוג טויוטה קורולה אפור, ובמועד תפיסתו, סמוך לאירוע, הוא היה ללא פס הקישוט בדלת האחורית הימנית, בדיוק כפי שנצפה הרכב בסרטון. כל אלה מקימים לדעת תשתית לכאורית מספקת לכך שהמשיב 4 הסיע את ארבעת החשודים למקום האירוע. בשים לב למניע, אף אם הוא מרוחק כפי שצוין לעיל, ולתכנון לכאורה שתואר לעיל, יש תשתית לכאורית מספקת למעצרו עד תום ההליכים כמו גם לכך שהוא ידע שהוא מסיע את התוקפים על מנת לתקוף את המתלונן. המשיבה מייחסת למשיב 4 ידיעה גם על כך שהתוקפים הצטיידו באלות. בהקשר זה יוער כי לא ניתן לראות בסרטונים האם החשודים יוצאים עם אלות מן הרכב שבסרטון, והטענה של המבקשת היא כי האלות הוסתרו בבגדים. עניין זה טעון בירור במיוחד בשים לב לכך שמהרגע שהחשודים יוצאים מן הרכב ועד לרגע שבו הם נצפים הולכים לכיוון בית המנוח חולפות 14 דקות של התארגנות ואין להוציא מכלל אפשרות כי ההצטיידות באלות נעשתה ללא ידיעת המשיב 4.

33. בשתי הודעותיו הראשונות במשטרה המשיב משתף פעולה עם החוקרים ומכחיש כל מעורבות באירוע. אולם בהודעות שלאחר מכן הוא שומר על זכות השתיקה. למשמעות של השתיקה, כמשקל נוסף במארג הראייתי נגד חשוד, ראו פסקה 8 בעניין ניג'ם. המשיב 4 טוען כי החל לשמור על זכות השתיקה מהרגע שעצרו את אשתו, וכי מכל מקום, אין ללמוד מן הסרטונים על כך שהרכב שלו הוא הרכב הנצפה בסרטונים היות ויש עוד רכבים מסוג טויוטה קורולה בצבע אפור החסרים פס קישוט בדיוק באותו המיקום. המשיב 4, הציג לבית המשפט תמונות של רכבים שונים מסוג טויוטה קורולה בצבע אפור, שצולמו לאחרונה על ידי בני משפחת המשיב 4, ומהן ניתן לראות מכוניות נוספות שנראות בדיוק כמו הרכב של המשיב 4.

34. בחוות הדעת של מומחה לזיהוי רכב, שהציגה בפניי המבקשת, ואשר השוותה בין הרכב בסרטון לרכב של המשיב 4 קבע המומחה כי "על סמך השוואת התמונות מהזירה לתמונות של כלי הרכב [של המשיב 4], הרי שלדעתי אפשרי בהחלט שכלי הרכב החשוד הוא זה שמצום בעת האירוע". המשיב מבקש להסיק מכך כי אין לקשור בין רכבו ובין הרכב בסרטון שכן בסופו של יום אין זיהוי וודאי של הרכב ולכן גם אין ראיות לכאורה הקושרות את המשיב 4 לאירוע.

35. אין בידי לקבל את טענות המשיב 4. המארג הכולל של הראיות מוביל בהחלט למסקנה כי יש תשתית לכאורית בעצמה גבוהה למעורבותו של המשיב 4 באירוע התקיפה. עם זאת בשים לב לחולשת הראיות בכל הנוגע לידיעתו אודות השימוש באלות, ולחלקו של המשיב 4 באירוע, ובשים לב לכך שאין לו עבר פלילי, **מצאתי לנכון לשקול חלופת מעצר לאחר קבלת תסקיר מאת שירות המבחן**. יוער כי לנוכח עצמת הראיות לגבי עצם השתתפותו באירוע, לא מצאתי לבחון חלופת מעצר בטרם זו תיבחן על ידי גורם מקצועי.

36. לנוכח כל האמור אני קובעת כדלקמן:

- א. נקבע להמשך דיון ביום 19.2.2017 בשעה 15:00.
- ב. שירות המבחן מתבקש להגיש תסקיר בעניינם של המשיבים 1, 3 ו-4 עד ליום 18.2.2017.
- ג. המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול והחלטה זו לשירות המבחן.
- ד. המשיבים יוותרו במעצר עד החלטה אחרת.
- ה. בכל הנוגע למשיב 2 יתקיים דיון נוסף לשם בחינת החלופה.
- ו. המשיבים יוזמנו באמצעות השב"ס.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ח, 30 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.